

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/72/2012
Identifikačné číslo spisu:	1003899435
Dátum vydania rozhodnutia:	19.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1003899435.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Štefan Berezna - AGRONET, Ružová 312/24, Dunajská Streda, IČO: 14 063 280, zastúpený: JUDr. Miroslav Pekár, advokát, Krížna 44, Bratislava, proti žalovanému: Ing. Ladislav Minarič - AGROREAL, Oravská 13, Senec, IČO: 30 358 761, zastúpený: JUDr. Eduard Věterník, advokát, Víničná 20, Bernolákovo, o ochranu proti nekalej súťaži, na odvolanie žalovaného a na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616 v znení doplnacieho rozsudku zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 a na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. augusta 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-701 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616 v znení doplnacieho rozsudku zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. augusta 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-701 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 9 Cbs 71/2003-616 zo dňa 14. marca 2012 Krajský súd v Bratislave uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 15 000,-- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť 146,41 eur na náhradu trov konania žalovanému, k rukám právneho zástupcu žalovaného, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil právo na ochranu proti nekalej súťaži, podľa ust. § 46 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z predložených písomných dokladov, z prednesov účastníkov konania ako aj vypočutím svedkov a oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 4Cb 105/02 zo dňa 17. januára 2005 súd zistil, že žalobca a žalovaný sú fyzické osoby, podnikatelia na základe ich živnostenských oprávnení. Žalobca na základe dlhodobých obchodných vzťahov so spoločnosťou Sladovňa, a. s., Michalovce bol v apríli 2002 touto spoločnosťou oslovený, aby im zabezpečil dodávku 2 000 ton sladovníckeho jačmeňa. Následne žalobca uzatvoril so

žalovaným zmluvu na dodávku sladovníckeho jačmeňa v požadovanom množstve, ktorá sa mala realizovať v priebehu mesiaca máj, a to v období od 17. do 22. mája, kedy došlo k dodávke 1 241,89 ton tovaru, ktorý bol dodávaný v 25 vagónoch zo železničnej stanice Hurbanovo do železničnej stanice Michalovce. Konečný odberateľ dňa 31. mája 2002 oznámil žalobcovi, že nedošlo k dodávke požadovaného tovaru, ale podľa laboratórnych zistení bol dodaný jačmeň krmný. Žalobca si preto uplatňuje voči odporcovi primerané zadost'učinenie vo výške 1 775 902,70 Sk. K takémuto výpočtu došiel na základe toho, že obvyklá cena sladovníckeho jačmeňa je 5 500,-- Sk za tonu a krmného jačmeňa je 4 200,-- Sk za tonu. Nakoľko žalobcovi odberateľ zaplatil iba cenu krmného jačmeňa, tento rozdiel si uplatňuje voči žalovanému z titulu primeraného zadost'učinenia.

Súd v odôvodnení ďalej uviedol, že sa oboznámil s kúpnu zmluvou na dodávku sladovníckeho jačmeňa zo dňa 14. mája 2002, ktorá bola uzavretá dňa 14. mája 2002 na dodávku jačmeňa z úrody 2001 v množstve 1 292,91 ton s časom plnenia 2002; ďalej s nákladnými listami, ktoré založil do spisu navrhovateľ za obdobie od 27. mája do 20. mája 2002; s tovarovými faktúrami; s kúpnu zmluvou č. KJ 01/2002 na dodávku krmného jačmeňa z úrody 2001, ktorá bola uzavretá medzi predávajúcim Heineken Slovensko Sladovne, a. s., Nitra a kupujúcim AGROREAL - Ing. Minarič Ladislav, Senec na množstvo 1 292,91 ton s termínom dodávky 31. mája 2002. Podľa tejto zmluvy miestom plnenia bol sklad Pivovar Zlatý bažant, Hurbanovo. Uvedený tovar bol aj predávajúcim vyfakturovaný.

V odôvodnení rozhodnutia súd ďalej uviedol, že sa oboznámil s rozsudkom Okresného súdu v Dunajskej Strede, sp. zn. 4Cb 105/02 zo dňa 17. januára 2005, ktorý po vykonanom dokazovaní došiel, k záveru, že žalovaný dodal žalobcovi jačmeň krmný. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd vypočul svedka Ing. B. Z., ktorý dodával žalobcovi jačmeň sladovnícky v období september 2001 do mája 2002. Má vedomosť o tom, že žalobca a žalovaný boli obchodní partneri a uskutočňovali medzi sebou dodávku jačmeňa krmného aj sladovníckeho. Tiež bol vypočutý svedok Ing. C. N., ktorý zabezpečoval pre žalovaného nakládku tovaru v železničnej stanici v Hurbanove. Podľa odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že nákladné listy obdržal od žalovaného vyplnené, avšak žalovaný pri nakládke nebol prítomný. O tom či došlo k dodávke jačmeňa sladovníckeho alebo krmného nemá vedomosť, pretože pre žalovaného zabezpečoval iba nakládku tovaru.

Súd sa tiež oboznámil s listom Strediska nákladnej prepravy Komárno, v ktorom bolo uvedené, že v období 17. mája 2002 až 20. mája 2002 bolo naložených vozňov na vlečke firmy Heineken Slovensko Sladovne, a. s. a v tom čase nebol nakladaný žiaden iný jačmeň. Taktiež Heineken Slovensko Sladovne, a. s., Nitra, uviedli, že predložené tlačivo nikdy táto spoločnosť nepoužívala, nemá v evidencii originál tohto dokladu a nemohol byť ich spoločnosťou vystavený. Táto spoločnosť uzavrela s pánom Minaričom kúpnu zmluvu na dodávku krmného jačmeňa, u ktorého sa laboratórne rozborý nevykonávali.

V ďalšej časti poukázal súd na ust. § 44 ods. 1 a § 46 ods. 1 Obchodného zákonníka. zároveň uviedol, že v priebehu pojednávania právny zástupca žalobcu zobral žalobu v časti o ospravedlnenie sa žalovaného uverejnením inzerátu v denníku s celoštátnou pôsobnosťou späť. Súd uznesením zo dňa 16. septembra 2010 konanie v tejto časti zastavil a dodal, že predmetom sporu vychádzajúc zo žaloby a spresnenia žaloby uvedené v podaní právneho zástupcu žalobcu je zaplatenie sumy 1 775 902,70 Sk, ako primeraného zadost'učinenia z titulu úmyselného porušenia ust. § 46 Obchodného zákonníka žalovaným.

Súd mal za preukázané, že sporové strany uzatvorili dňa 14. mája 2002 kúpnu zmluvu na dodávku sladovníckeho jačmeňa v množstve 1 292,91 ton s časom plnenia máj 2002. V či. III. stanica nakládky bolo Hurbanovo. Na základe reklamácie zo dňa 31. mája 2002 od Sladovne, a. s., Michalovce, mal súd za preukázané, že v dňoch 20. mája 2002 až 24. mája 2002 bolo dodaných 1 236,52 ton jačmeňa vhodného iba na krmné účely. Uvedeným konaním podľa Sladovne ,a. s., došlo zo strany žalobcu k pokusu o podvodné uvedenie do omylu. Podľa listu Heineken Slovensko Sladovne zo dňa 12. júna 2002 bolo žalobcovi oznámené, že so žalovaným uzatvorili kúpnu zmluvu na dodávku krmného jačmeňa. Laboratórne rozborý neboli vykonané spoločnosťou Heineken.

Súd uviedol, že z výpovede žalovaného na pojednávaní dňa 10. februára 2004 zistil, že sladovnícky jačmeň nenakúpil od spoločnosti Heineken Slovensko - sladovníctvo, Nitra, ale nakúpil sladovnícky jačmeň od Ing. Iványiho - AGRISEN. Navrhovaný svedok žalovaného, Ing. C. N. v písomnom podaní zo dňa 24. februára 2004 uviedol, že dňa 24. apríla 2002 uzatvoril zmluvu o sprostredkovaní so žalovaným. Podľa tejto zmluvy ručil za naloženie tovaru do vagóna v stanici nakládky. Nákladné listy boli vyplňované priamo žalobca, Ing. B. N. uviedol, že doplňoval len hmotnosti a čísla železničných vozňov. Nakládka sa uskutočnila za železničnej stanici v Hurbanove, predmetom nakládky bol sladovnícky jačmeň a stanicou určenia Michalovce Sladovňa.

Súd v rámci žalobcom navrhovaného dokazovania, podľa podania zo dňa 31. marca 2004, zistil z listu Ing. V. Iványiho AGRISEM, Galanta, zo dňa 20. apríla 2004, že dodal pre žalovaného od 28. septembra 2001 do 25. mája 2002 sladovnícky jačmeň zo skladu Agrisem - Veľký Grob, dopravu si zabezpečoval žalovaný vlastnou dopravou. Obchodná spoločnosť Heineken Slovensko Sladovne listom zo dňa 3. mája 2004 súdu oznámila, že tlačivo laboratórnych rozborov nikdy nepoužívala. Spoločnosť HSS, a. s., uzatvorila so žalovaným kúpnu zmluvu na dodávku kŕmneho jačmeňa, kde sa laboratórne rozborové nevykonávajú. Svedok Ing. Vincent Ivanyi - AGRISEM súdu spresnil, že jačmeň jarný JUBILANT a jačmeň jarný KOMPA je jeden z odrôd jačmeňa sladovníckeho. Žalovanému dodal jačmeň v dňoch 7. november. 2001, 7. marca 2002, 2. apríla 2002 do 19. apríla 2002.

Žalobca vychádzajúc z trestného konania voči žalovanému súdu preukazoval, že podľa výpovede obchodnej manažérky spoločnosti Heineken Slovensko Sladovne, a. s., T. Z. laboratórny rozbor, ktorým preukazoval žalovaný kvalitu, ako aj pôvod tovaru označila za falzifikát. Spoločnosť Heineken sladovnícky jačmeň vôbec nepredáva, ale len nakupuje. Zároveň svedkyňa potvrdila, že Heineken žalovanému nikdy nepredala jačmeň sladovnícky.

Súd mal za to, že žalovaný jednoznačne nepreukázal, že by kŕmny jačmeň dodaný od firmy Heineken v množstve 1 292 ton v máji 2002 použil, resp. dodal niekomu inému, ako Sladovne, a. s., Michalovce. Z výpovede Ing. V. Iványiho mal súd za preukázané, že žalovanému dodal sladovnícky jačmeň najneskôr 19. apríla 2002, ktorý mohol spadať do druhej etapy dodávky tak, ako ju označil žalobca v žalobe.

Súd ďalej v odôvodnení poukázal na ust. § 53 Obchodného zákonníka a uviedol, že nárok na poskytnutie primeraného zadosťučinenia slúži k reparácii nemateriálnej ujmy vzniknutej v dôsledku nekalosúťažného konania. Z tohto dôvodu súd nárok žalobcu, ako bol upravený v petite, rozlišuje od nároku na náhradu škody, ktorá má charakter ujmy majetkovej. Nárok na primerané zadosťučinenie, v danom prípade, prichádza do úvahy pri poškodení dobrej povesti súťažiteľa. Uspokojenie nároku zákon pripúšťa vo forme imateriálnej, napr. uverejnením ospravedlnenia, alebo vo forme finančnej náhrady, ktorá sa priznáva jednorázovo. Otázku primeranosti zadosťučinenia posúdil súd s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Objektívnym kritériom pre posudzovanie primeraného zadosťučinenia je najmä závažnosť a intenzita nekalosúťažného konania, dosah tohto konania a jeho vplyv na počet súťažiteľov v odbore, výška obratu v danom okruhu obchodov a v celom rozsahu podnikania toho, kto sa dopustil nekalosúťažného konania. Medzi subjektívne kritériá posudzujúce primerané zadosťučinenie patrí najmä okolnosť či ten, kto sa nekalosúťažného konania dopustil, reagoval na upozornenie a požiadavky postihnutého.

Súd uviedol, že mu nebolo preukázané, že by žalobca a žalovaný boli v priamom kontakte ako súťažitelia. Žalobca aj žalovaný boli v danom prípade sprostredkovateľmi dodávky sladovníckeho jačmeňa. Žalovaný sa v kúpnej zmluve zo dňa 14. mája 2002 zaviazal dodať sladovnícky jačmeň podľa STN 46 11005. Tento jačmeň sám nevyprodukoval (nedopestoval) a žalobca sa zaviazal za dodávku zaplatiť dohodnutú sumu. Žalobca jačmeň ďalej nespracovával, ale expedoval svojmu odberateľovi.

S prihliadnutím na vyjadrenie Štátnej veterinárnej a potravinovej správy SR súd dospel k záveru, že žalovaný mal vo svojom záujme nechať urobiť odbery nakladaného jačmeňa v Hurbanove, ale pochybil, ak tieto odbery za účelom zistenia kvality sladovníckeho jačmeňa v stanici nakládky nevykonával. O kvalitu nakladaného jačmeňa mal mať predovšetkým záujem žalobca a určite sa nemal spoliehať na

predchádzajúce bezchybné dodávky sladovníckeho jačmeňa od žalovaného.

Súd mal ďalej za to, že primerané zadost'učinenie podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka prichádza do úvahy najmä pri poškodení dobrej povesti s'úťažiteľa ako nehmotnej ujmy. Primerané zadost'učinenie je tiež prostriedkom, ktorý zabezpečuje, aby za určitým konaním nasledovala sankcia zodpovedajúca jeho povahe. Súd dospel k záveru, že primerané zadost'učinenie je obsiahnuté v sume 15 000,-- eur, vychádzajúc predovšetkým v riešení dodávky jačmeňa krmneho namiesto sladovníckeho v Sladovni, a. s., Michalovce. V oznámení Sladovne, a. s., Michalovce, je vyjadrená nádej, že dôjde k dohode medzi nimi a žalobcom a odstúpenie od zmluvy zo dňa 2. septembra 2002 až do doby, pokiaľ sa spor nevyrieši, nie je reálnym rozhodnutím odstúpiť od zmluvy, ale skôr oddialením jej plnenia, do usporiadania záležitosti s predchádzajúcou dodávkou jačmeňa a v neposlednom rade s prihliadnutím na tú skutočnosť, že na základe zistení skutkového a právneho stavu súd žalobe v časti o zaplatenie 15 000,-- eur vyhovel a jej úhradou zaviazal žalovaného. Ohrozenie dobrého mena žalobcu touto dodávkou, vo vzťahu k iným žalobcovým odberateľom nebolo preukázané.

Výrok o náhrade trov konania súd založil na ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Žalovaný mal vo veci 2/4 úspech, a preto sa žalovanému priznáva 2/4 náhrada trov konania. Žalovaný si uplatnil 5 000,-- Sk na náhradu súdneho poplatku za odvolanie, trovy právneho zastúpenia za 5 právnych úkonov po 16 250,-- Sk spolu s 19% DPH a 5x po 190,-- Sk, režijné náklady podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a náhradu cestovného za účasť na súdnom pojednávaní dňa 10. apríla 2008 z Bernolákova do Bratislavy a späť v sume 319,-- Sk a za stratu času na ceste 1 hod. v sume 634,-- Sk.

Krajský súd v Bratislave vyhlásil dňa 18. apríla 2012 doplniaci rozsudok, č. k. 9 Cbs 71/2003-624, ktorým doplnil výrokovú časť rozsudku vyhláseného dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616 tak, že žalobu v časti o zaplatenie 43 949,17 Eur zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že čiastočným rozsudkom zo dňa 14. marca 2012 rozhodol o nároku žalobcu v sume 15 000,-- eur. Právny nárok žalobcu, v sume 43 949,17 eur, súd zamietol. Dôvodom zamietnutia žaloby, v tejto časti je, že primerané zadost'učinenie podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka s prihliadnutím na právne postavenie žalobcu a žalovaného, a na tú skutočnosť, že nebolo žalobcom preukázané, že by dochádzalo ku konkurenčnému konaniu zo strany žalovaného, na relevantnom trhu, na ktoré sa vzťahuje ochrana podľa ust. § 44 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalobca si uplatnil právo z titulu primeraného zadost'učinenia podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka vzhľadom k tomu, že žalovaný úmyselne porušil ust. § 46 Obchodného zákonníka. Finančné vyjadrenie primeraného zadost'učinenia podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka je na úvahe súdu, vychádza z intenzity a rozsahu nekalosúťažného konania, v danom prípade, ku škode žalobcu. Satisfakcia, vo forme finančného zadost'učinenia má reparovať predovšetkým nekalosúťažné konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi.

Následne Krajský súd v Bratislave vydal opravné uznesenie zo dňa 9. augusta 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-701, v ktorom, po usmerní Najvyšším súdom Slovenskej republiky, opravil 4. a 5. riadok záhlavia rozsudku zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616 v znení doplnacieho rozsudku zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 a opravil aj druhú vetu výroku rozsudku zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616, ktorá má znieť: „Žalobca je povinný zaplatiť 82,98 Eur na náhradu súdneho poplatku a na náhradu trov právneho zastúpenia žalovaného 1 463,07 Eur, k rukám práv. zást. žalovaného, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri písaní rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616 a doplnacieho rozsudku zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 v záhlaví bola uvedená iba iniciálka krstného mena právneho zástupcu žalobcu a omylom nebolo vôbec uvedené právne zastúpenie žalovaného.

V rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. marca 2012 bola uvedená nepresná suma náhrady trov konania žalovaného, v zmysle odôvodnenia rozsudku o priznaní náhrady trov konania, čo nebolo členené na trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania.

Z tohto dôvodu bolo potrebné podľa ust. § 164 O. s. p. opraviť v rozsudku, resp. rozsudkoch chyby v písaní a v počítaní.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. marca 2013, č. k. 9 Cbs 71/2003-616 v znení doplnujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 podal odvolanie žalovaný.

Žalovaný ma za to, že žaloba je účelová, rovnako aj tvrdenia žalobcu, ktoré sú formulované bez toho, aby ich preukázal dôkazmi. Žalobca si nesplnil povinnosť podľa ust. § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, teda nepopísal skutkové okolnosti úplne a dôkazy predložil len tie, ktoré mu vyhovovali. Vo veci podľa žalovaného neboli vykonané dôkazné prostriedky preukazujúce splnenie zmluvných alebo zákonných požiadaviek na kvalitu dodaného jačmeňa a neboli ani zabezpečené postupom upraveným Slovenskými technickými normami: STN 46 1100-5 Potravinárske obilniny. Časť sladovníckeho jačmeňa, STN ISO 950 Obilniny. Vzorkovanie (ako zrno), STN 46 1013 Rastlinné výrobky. Odber vzoriek z rastlinných výrobkov.

Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca nemôže podnikáť na základe živnostenského listu zo dňa 11. februára 2000 a teda nemôže obchodovať (robiť nákup tovaru a ten so ziskom predávať). Ide o jeho nezákonnú činnosť. Z tohto dôvodu nie je podľa žalovaného sťažiteľom na relevantnom trhu a domáha sa zákonnej ochrany svojej nezákonnej činnosti. Táto skutočnosť je podľa žalovaného dôležitá pre rozhodnutie súdu o tom, či konanie žalovaného je porušením dobrých mravov sťažže (a nie žalobcom), či k nemu došlo v rámci hospodárskej sťažže a či je spôsobilé privodiť ujmu iným sťažiteľom alebo spotrebiteľom.

Žalovaný vytýka, že žalobca v žalobe síce popisuje priebeh jeho rokovania so žalovaným, ako aj so Sladovňami, a. s., Michalovce, ktoré vyústili do uzatvorenia kúpnych zmlúv, avšak kúpne zmluvy ako dôkazy nepredložil.

Žalobca uzatvoril so žalovaným kúpnu zmluvu na dodávku sladovníckeho jačmeňa dňa 14. marca 2002. Predmetom zmluvy bola dodávka sladovníckeho jačmeňa podľa STN 46 1100-5, a to, že reklamácie sa riešia za prítomnosti predávajúceho, jeho povereného zástupcu. Žalovaný ďalej uviedol podmienky, za ktorých žalobca uzatvoril so spoločnosťou Sladovňa, a. s., Michalovce, kúpnu zmluvu na dodávku sladovníckeho jačmeňa dňa 15. marca 2002 a uviedol, že v čl. IV ods. 1 kúpnej zmluvy bolo dohodnuté, že pre stanovenie ceny je rozhodujúci rozbor dennej vzorky, ktorá sa bude robiť zo zloženej vzorky za jeden deň z každého vagóna. Odoberania vzoriek v tomto článku bolo dohodnuté iba na účely stanovenia kúpnej ceny. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že čl. IV ods. 1 predmetnej kúpnej zmluvy bolo možné použiť len na účely stanovenia kúpnej ceny a nebolo ho možné použiť na reklamáciu.

Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca s ním neuzatvoril kúpnu zmluvu na dodávku sladovníckeho jačmeňa, v kvalite na ktorú sa zaviazal v kúpnej zmluve, ktorú uzatvoril s kupujúcim Sladovne, a. s., Michalovce. Žalobca so žalovaným uzatvoril kúpnu zmluvu na dodávku sladovníckeho jačmeňa v kvalite podľa STN 46 1100-5. Uvedená STN v časti 5, bod 5.1 stanovuje, že zrno sladovníckeho jačmeňa pri dodávkach musí zodpovedať stanoveným akostným požiadavkám, kde klíčivosť sa stanovuje najmenej 92%. Žalobca s kupujúcim Sladovne, a. s., Michalovce, uzatvoril kúpnu zmluvu, podľa ktorej sa zaviazal dodať sladovnícky jačmeň v akostnom ukazovateli klíčivosť 96%. Žalovaný uzavrel, že z uvedeného vidno, že žalobca už pri uzatváraní kúpnej zmluvy so žalovaným neplnil dohodnuté akostné podmienky s kupujúcim Sladovne, a. s., Michalovce.

Žalovaný má za to, že z podmienok uvedených v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a Sladovne, a. s., Michalovce, vyplýva, že ak sladovnícky jačmeň nezodpovedá dohodnutým požiadavkám, môže byť dodaný len po predchádzajúcom odsúhlasení kupujúcim. Žalobca dodal sladovnícky jačmeň a kupujúci ho prevzal a zložil (podľa tvrdenia kupujúceho) do svojich zásobníkov bez toho, aby došlo k splneniu dohodnutej podmienky. Túto podmienku je, podľa žalovaného, možné vysvetľovať v súvislosti len s ďalšou zmluvne dohodnutou podmienkou, t. j. kupujúci preverí kvalitu

jačmeňa vo vlastnom laboratóriu a vydá o kvalite doklad. Uvedené zmluvné podmienky strany nespĺnili. Doposiaľ v žiadnom zo sporov, ktoré vo veci viedli (a to ani v trestnom konaní), Sladovne, a. s., Michalovce, nepredložili doklady o kvalite dodávky tak, ako sa to v kúpnej zmluve so žalobcom zaviazali. Nepredložili ani protokol o odbere vzoriek.

Podľa žalovaného, ak žalobca v žalobe uvádza, že na základe kúpnej zmluvy zo dňa 14. mája 2002 bola dodávka realizovaná v troch etapách, toto vykazuje značné rozpory. Podľa žaloby, žalovaný v prvej etape dodal 363,2 ton (dodané do Sladovne, a. s., Michalovce, dňa 3. mája 2002) a v druhej etape 296,04 ton (dodané do Sladovne, a. s., Michalovce, dňa 7. mája 2002) zrna sladovníckeho jačmeňa. Tretia etapa bola realizovaná v objeme 1 241,89 ton, ktorá bola dodaná v 25 vagónoch zo stanice Hurbanovo do železničnej stanice konečného odoberateľa Michalovce. Ak žalobca, tak ako to uvádza v žalobe, vychádza z kúpnej zmluvy zo dňa 14. apríla 2002, ktorú uzatvoril so žalovaným, a jej obsah bol realizovaný v troch etapách, tak treba poukázať, že v tejto zmluve bolo dohodnuté množstvo 1 292,91 ton. Podľa tvrdenia žalobcu v žalobe však v prvej etape bolo dodané 363,2 ton, v druhej 269,04 ton a v tretej 1 241,89 ton, čo nezodpovedá množstvu dohodnutom v kúpnej zmluve zo dňa 14. marca 2002. Predstavovalo by to dodávku sladovníckeho jačmeňa v množstve 1 901,13 ton. Žalovaný preto položil otázku, kde a kedy žalovaný nadobudol rozdielne množstvo sladovníckeho jačmeňa, keď kúpnu zmluvu so spoločnosťou Heineken Slovensko Sladovne, a. s., Štefánikova 79, 0449 01 Nitra, uzatvoril dňa 22. mája 2002 na množstvo 1 292,91 ton.

Žalovaný ďalej tvrdí, že nikto nevenoval pozornosť dôkazu, ktorý svedčí o tom, kde žalovaný zobral sladovnícky jačmeň na dodávky v prvej a druhej etape (nakonec aj v tretej) plnenia, ktoré však nemohlo byť čo do množstva podľa kúpnej zmluvy zo dňa 14. marca 2002. Podľa tohto dôkazu AGROREAL - Senec, Ing. Ladislav Minarič ako kupujúci uzatvoril kúpnu zmluvu s predávajúcim AGRISEM - Ing. Vincent Iványi na dodávku sladovníckeho jačmeňa z úrody 2001 v množstve 3 500 ton. Čas plnenia bol dohodnutý od 30. septembra 2001 do 30. mája 2002.

Podľa žalovaného tvrdenie, podľa ktorého Sladovne, a. s., Michalovce, po vykládke dodávky vykonali laboratorné testy a zistili, že dodávka nespĺňa podstatnú náležitosť deklarovanej akosti sladovníckeho jačmeňa (klíčivosť, ktorá je rozhodujúcim ukazovateľom), je účelové a je v rozpore s obsahom kúpnej zmluvy medzi žalobcom a Sladovňami, a. s., Michalovce a STN. Podľa obsahu kúpnej zmluvy boli Sladovne, a. s., Michalovce, povinné najprv vykonať laboratorné testy a až potom prijať dodávku. Nie je pravda, že klíčivosť sladovníckeho jačmeňa je pre výrobu sladu podstatnou náležitosťou. Klíčivosť je podstatná pre výrobcu sladu z obchodného hľadiska v tom zmysle, že čím je vyššie percento klíčivosti, tým vyššia je výťažnosť. Žalovaný poukázal aj na sledovanie parametru obsahu dusičnanov.

Žalobca nebol pri nakládke tovaru v Hurbanove, neprevzal si dodaný tovar od žalovaného, nebol ani pri odoberaní vzoriek v Sladovne, a. s., Michalovce. Nemal teda na prípadnú reklamáciu zabezpečené dôkazné prostriedky v čase nadobudnutia vlastníckeho práva k tovaru, a preto nemôže tvrdiť, že mu žalovaný v mieste dodávky v Hurbanove dodal namiesto sladovníckeho jačmeňa jačmeň krmný. Žalovaný poukázal na odoberanie vzoriek sladovníckeho jačmeňa pre potreby laboratorných skúšok podľa STN: ISO 950, obilniny. Uvedený dôkaz sa nezabezpečil ani v rámci obchodnoprávneho vzťahu, vzniknutom medzi žalobcom a žalovaným a ani v rámci obchodnoprávneho vzťahu vzniknutom medzi žalobcom a Sladovne, a. s., Michalovce. Preto ani protokoly o skúškach vyhotovené Štátnou veterinárnou a potravinovou správou Slovenskej republiky, detašované pracovisko Košice, nie sú hodnovernými dôkaznými prostriedkami na účely vykonania dôkazu.

Podľa žalované Sladovne, a. s., Michalovce, porušili záväznú podmienku podľa bodu 10 STN: ISO 950, nakoľko z protokolov vyhotovených Štátnou veterinárnou a potravinovou správou Slovenskej republiky, detašované pracovisko Košice vyplýva, že veľkosť vzorky vo všetkých prípadoch boli 0,30 kg namiesto požadovaných 5 kg. Okrem toho je na všetkých protokoloch o skúške uvedený aj údaj o vzorkovanom množstve slovom „neuvedené“. Z toho vyplýva, že uvedené protokoly nie sú hodnovernými dôkaznými prostriedkami, lebo nepreukazujú, že odoberaté vzorky reprezentujú celé dodané množstvo 1 241,89 ton. Zároveň preukazujú, že údaje o klíčivosti sa týkajú neznámeho množstva.

Žalovaný poukázal aj na bod 13 uvedenej STN, podľa ktorej sa o odbere vzoriek musí vyhotoviť protokol, avšak doposiaľ ani zo strany žalobcu ani zo strany Sladovne, a. s., Michalovce, protokoly neboli preukázané.

Podľa názoru žalovaného, sa žalobca pre uvedené nedostatky a neobjektívne zistenia mohol voči reklamácií odvolať, pričom tento záver vyvodzuje aj na základe zápisnice zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 18. septembra 2007 z výpovede svedka Ing. S. R..

Zo súpisu vagónov s jačmeňom vyplýva, že prvé tri vagóny boli vykladané dňa 20. mája 2002 a posledné tri vagóny 24. mája 2002. Podľa protokolov štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky, detašované pracovisko Košice, boli tri vzorky odobraté dňa 28. mája 2002 a ostatné 29. mája 2002. Medzi časom vykládky a odobratia vzoriek uplynulo sedem až deväť dní, čo preukazuje, že vzorky nemohli byť odoberané pri vykládke vagónov. Zároveň to preukazuje, že dodaný tovar bol po vykládke skladovaný na neznámom mieste, za technologicky nezistených podmienok.

Žalovaný je toho názoru, že až v tom prípade, keď bude súd hodnotiť aj uvedené dôkazy, bude môcť rozhodnúť o tom, či sa žalovaný dopustil nekalosúťažného konania a akou mierou.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

Žalovaný si zároveň uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 58,69 eur.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616, v znení doplnacieho rozsudku zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 podal odvolanie aj žalobca.

Svoje odvolanie odôvodnil na základe ust. § 205 ods. 2 písm. b/, a to že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov a zároveň je v rozpore so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 82/2011 zo dňa 26. októbra 2011; ďalej na základe ust. § 205 ods. 2 písm. d/, a to že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; a na základe ust. § 205 ods. 2 písm. f/, a to že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca k námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia poukázal na ust. § 157 ods. 2 O. s. p., čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 6/0, z 13. marca 2003 a má za to, že v napadnutom rozhodnutí absentuje základná zákonná štruktúra odôvodnenia tak, ako je obsiahnutá v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., na základe čoho je rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok, ako aj pre nezrozumiteľnosť dôvodov. Podľa žalobcu, súd na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia v skratke uviedol čoho a z akých dôvodov sa navrhovateľ domáha, avšak táto časť rozhodnutia je povrchná, nepresná a v mnohých ohľadoch predovšetkým v časti výšky priznanej nemajetkovej ujmy nedostatočná. V napadnutom rozsudku dôvody žalobného návrhu predovšetkým vo vzťahu k primeranému zadostučineniu absolútne kvalitatívne ani kvantitatívne nekorešpondujú s obsahom spisu, predovšetkým samotným žalobným návrhom a jednotlivými vyjadreniami navrhovateľa. Súd do odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol len útržky skutkových tvrdení žalobcu, ktoré sú vytrhnuté z kontextu celého preukazovaného skutkového stavu, a ktoré v zásade bez ďalšieho kontextu nedávajú žiadny zmysel.

Žalobca uviedol, že svoj návrh odôvodnil jednak osobitne čo do základu (preukázania nekalosúťažného konania) a čo do výšky (za účelom preukázania primeranosti požadovaného zadostučinenia). Žalobca ďalej uviedol, že čo do základu v konaní tvrdil a podľa jeho názoru aj preukázal, že žalovaný svojim konaním naplnil jednak všeobecnú skutkovú podstatu nekalej súťaže obsiahnutú v ust. § 44 ods. 1

Obchodného zákonníka, keď vedome a úmyselne dodal žalobcovi iný druh tovaru ako zmluvne dohodnutý, čím konal v rozpore s dobrými mravmi súťaže a zároveň jeho konanie bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ako inému súťažiteľovi ujmu a zároveň naplnil osobitnú skutkovú podstatu nekalej súťaže v zmysle ust. § 46 ods. 1 Obchodného zákonníka spočívajúcu v klamlivom označení tovaru. Explicitný záver súdu prvého stupňa o aplikácii ustanovenia § 46 ods. 1 Obchodného zákonníka, napriek predchádzajúcim právne záväzným názorom odvolacieho súdu absentuje. Čo do výšky primeraného zadostučinenia žalobca uviedol, že v priebehu konania preukazoval zásah do majetkovej a nemajetkovej sféry ako podklad pre úvahu súdu pre rozhodnutie o výške primeraného zadostučinenia. Podrobne sú tieto dôvody rekapitulované najmä vo vyjadrení zo dňa 28. januára 2010, na ktoré v odvolaní v podrobnostiach poukazoval. Namieta však, že súd prvého stupňa neuviedol ani len časť dôvodov uvedených v tomto podaní a týmito dôvodmi sa v rozsudku vôbec relevantne nezaoberal.

Žalobca vytýka, že odôvodnenie v časti vyjadrenia žalovaného obsahuje jeho stanovisko len v jednom odseku na tretej strane rozhodnutia. V ďalšej časti žalobca poukázal na vymedzenie skutočností, ktoré súd považuje za preukázané a ktoré nie, pričom namieta, že aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia je opätovne nedostatočná a nepresvedčivá a poukázal na niektoré pozoruhodné zistenia.

Žalobca namieta, že absentujú úvahy súdu o tom, akými úvahami sa súd riadil a ako vec právne posúdil. Súd len útržkovito a v teoretickej rovine vymedzil, čo sa všeobecne považuje za nekalosúťažné konanie, aj to len v rámci citácií zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, avšak už nie sú zrejmé úvahy súdu, ktoré súd pri rozhodovaní aplikoval na daný skutkový stav. Z odôvodnenia súdu nie je predovšetkým zrejmé, či konanie žalovaného právne posúdil ako nekalosúťažné. V tomto smere sa v rozsudku nenachádza explicitný právny záver, pričom sa môžeme len domnievať, že súd čo do základu (existencie nekalosúťažného konania) mal za to, že základ nároku bol preukázaný, keďže sa v rozhodnutí zaoberal výškou uplatneného nároku. V zásade jediné úvahy súdu ohľadne výšky primeraného zadostučinenia, ktoré by mali predstavovať základ rozsudku ako takého sú podľa názoru žalobcu jednak nesprávne a súčasne takéto odôvodnenie nie je možné považovať za presvedčivé.

Aj druhý záver súdu o tom, že ohrozenie dobrého mena žalobcu touto dodávkou, vo vzťahu k iným odberateľom nebolo preukázané, je opäť nesprávny. Žalobca zdôraznil, že z hľadiska posudzovania primeraného zadostučinenia je poškodenie, či ohrozenie dobrého mena, len jeden z aspektov/kritérií posudzovania, pričom vzhľadom na skutočnosť, že zároveň ide o osobitný inštitút (ochrana dobrej povesti právnickej osoby), je potrebné pristupovať k posudzovaniu štandardným zákonným spôsobom podľa príslušných ustanovení § 13 a § 19b Občianskeho zákonníka. V zmysle konštantnej judikatúry sa v prípadoch poškodenia dobrej povesti právnickej osoby (resp. analogicky práv na ochranu osobnosti pri FO), vyžaduje preukázanie len ohrozenia dobrého mena ako aj toho, že takéto ohrozenie je spôsobilé (t. z. nemusí priamo) vyvolať ujmu. Súd prvého stupňa však neskúmal a ani neodôvodnil, prečo poškodenie či ohrozenie dobrého mena považoval za nepreukázané, keď najmä z pohľadu povahy skutku, t. j. nekalosúťažného skutku je poškodenie dobrého mena minimálne voči odberateľovi Sladovne Michalovce, a. s., ako aj dodávateľovi spoločnosti Heineken Slovensko Sladovne, a. s., zrejmé. Rovnako sa súd nezaoberal ani dôvodmi a kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadostučinania tak, ako boli tieto žalobcom zhrnuté v podaní zo dňa 28. januára 2010. Tie v ďalšej časti odvolania žalobca opätovne zhrnul.

K námietke nesprávneho skutkového zistenia obsiahnutého v rozhodnutí súdu prvého stupňa žalobca uviedol, že právne zásadné pochybenie súdu však spočíva v skutkovom zistení, že súdu nebolo preukázané, že by žalobca a žalovaný boli v priamom kontakte ako súťažitelia. Obaja boli v danom prípade len sprostredkovateľmi dodávky sladovníckeho jačmeňa. Žalovaný predsa jačmeň nedopestoval a žalobca nespracovával, ale expedoval. Rozhodnutie v tejto časti, podľa žalobcu, zakladá predovšetkým zmätočnosť rozsudku ako takého, keďže jedným z pojmových znakov nekalej súťaže je práve priamy kontakt účastníkov konania ako súťažiteľov. Žalobca argumentuje, že skutočnosť, že tak navrhovateľ, ako aj odporca podnikajú v oblasti predaja poľnohospodárskych plodín, a teda aj jačmeňa nebola a nie je medzi účastníkmi sporná a stačí porovnať dodatky k obchodným menám AGROREAL - AGRONET.

Žalobca namietal aj rozpor rozsudku so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 82/2011 z 26. októbra 2011.

V otázke rozhodnutia o trovách žalobca uviedol, že je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Rozhodnutie odôvodnil podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Podľa ust. § 142 ods. 3 O. s. p., aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti, alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

S poukazom na vyššie uvedené má za to, že súd prvého stupňa mal pri rozhodnutí o trovách konania aplikovať ust. § 142 ods. 3 O. s. p. a nie ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. Z tohto dôvodu považuje rozhodnutie o trovách založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/03-616 v časti náhrady trov konania zrušil, resp. zmenil a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania a doplniaci rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 navrhol v zamietajúcej časti zmeniť a vyhovieť podanému žalobnému návrhu v celom rozsahu.

Žalobca sa následne vyjadril aj k odvolaniu žalovaného, v ktorom stručne zhrnul svoje odvolanie. Poukázal na to, že žalovaný sa pravdepodobne snaží preukázať, že jačmeň, ktorý dodal žalobcovi, bol jačmeň sladovnícky, pričom záver žalovaného, resp. jeho tvrdenie je vzhľadom na obsah spisu nepravdivé. Zároveň zhrnul skutkový a právny stav veci. K námietke žalovaného o spôsobe zistenia kvality jačmeňa a o spôsobe odoberania vzoriek Štátnou veterinárnou a potravinovou správou Košice uviedol, že ide o irelevantné skutočnosti, pretože ak sa raz naloží jačmeň kŕmny, tak ten aj jačmeňom kŕmnym zostane.

K námietke žalovaného, že žalobca nebol oprávnený v rozhodnom čase podľa rozsahu živnostenského oprávnenia nakupovať tovar a tento zo ziskom predávať, z čoho žalovaný usúdil, že nešlo o konanie v hospodárskej súťaži, žalobca argumentoval, že z výpisu zo živnostenského registra z rozhodného obdobia vyplýva, že žalobca mal počnúc od 18. októbra 1996 oprávnenie „Obchodná činnosť v rozsahu voľnej živnosti - kúpa tovaru za účelom jeho ďalšieho predaja a predaj iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod) alebo konečnému spotrebiteľovi (maloobchod)". Má za to, že uvedený rozsah živnostenského oprávnenia preukazuje oprávnenie žalobcu kupovať a predávať tovar za účelom dosiahnutia zisku.

Žalovaný ďalej namietal, že podľa zmluvy s AGRISEM - Ing. Vincent Iványi disponoval v rozhodnom čase aj s jačmeňom sladovníckym v potrebnom množstve. Žalovaný však v priebehu celého konania nepredložil ani jeden dôkaz o tom, že by okrem zmluvy disponoval aj skutočne s jačmeňom, nehovoriac o tom, že by ten jačmeň dodal žalobcovi, keď z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že mu dodal jačmeň kŕmny pochádzajúci vlastnícky od spoločnosti Heineken.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd podanému odvolaniu žalovaného nevyhovел.

Po tom, čo Krajský súd v Bratislave vydal dňa 9. augusta 2012 opravné uznesenie č. k. 9 Cbs 71/2003-701, podal proti nemu, v časti trov konania, odvolanie žalobca.

V odvolaní žalobca uviedol, že napadnutým opravným uznesením súd zmenil výrok napadnutého rozsudku v časti trov konania tak, že namiesto 146,41 eur zaviazal žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 82,98 eur, ako aj na náhradu trov právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu odporcu vo výške 1 463,07 eur.

V ďalšom žalobca rekapituloval argumentáciu v odvolaní doručenom súdu dňa 3. mája 2012.

V závere navrhol, aby odvolací súd rozsudky súdy prvého stupňa v napadnutom rozsahu zmenil a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolania žalobcu i žalovaného podľa § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolania sú dôvodné.

Z obsahu spisu je vyplýva, že predmetom sporu je žalobcom uplatnené právo na zaplatenie sumy 58 949,17 eur (1 775 902,70 Sk) ako právo žalobcu na poskytnutie primeraného zadosťučinenia ako prostriedku právnej ochrany proti nekalej súťaži v zmysle ust. § 53 Obchodného zákonníka z titulu úmyselného porušenia ust. § 46 Obchodného zákonníka zakazujúceho klamlivé označenie tovaru a služieb.

Podľa ust. § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, nekalou súťažou je konanie v hospodárskej súťaži, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé vyvolať ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Nekalá súťaž sa zakazuje.

Podľa ust. § 46 ods. 1 Obchodného zákonníka, klamlivým označením tovaru a služieb je každé označenie, ktoré je spôsobilé vyvolať v hospodárskom styku mylnú domnienku, že ním označený tovar alebo služby pochádzajú z určitého štátu, určitej oblasti alebo miesta alebo od určitého výrobcu, alebo že vykazujú osobitné charakteristické znaky alebo osobitnú akosť. Nerozhodné je, či označenie bolo uvedené bezprostredne na tovare, obaloch, obchodných písomnostiach a pod. Takisto je nerozhodné, či ku klamlivému označeniu došlo priamo alebo nepriamo a akým prostriedkom sa tak stalo. Ust. § 45 ods. 2 platí obdobne.

Podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka, osoby, ktorých práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené, môžu sa proti rušiteľovi domáhať, aby sa tohto konania zdržal a odstránil závadný stav. Ďalej môžu požadovať primerané zadosťučinenie, ktoré sa môže poskytnúť aj v peniazoch, náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia.

Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že súd považoval nárok žalobcu za dôvodný vo výške 15 000,-- eur. K dôvodom, pre ktoré považoval súd žalobu dôvodnú do výšky 15 000,-- eur uviedol, že primerané zadosťučinenie podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka prichádza do úvahy najmä pri poškodení dobrej povesti súťažiteľa ako nehmotnej ujmy. Primerané zadosťučinenie je tiež prostriedkom, ktorý zabezpečuje, aby za určitým konaním nasledovala sankcia zodpovedajúca jeho povahe. V danom prípade súd dospel k záveru, že primerané zadosťučinenie je obsiahnuté v sume 15 000,-- eur, vychádzajúc predovšetkým v riešení dodávky jačmeňa krmneho namiesto sladovníckeho v Sladovni, a. s., Michalovce. V oznámení Sladovne, a. s., Michalovce, je vyjadrená nádej, že dôjde k dohode medzi nimi a žalobcom a odstúpenie od zmluvy zo dňa 2. septembra 2002 až do doby, pokiaľ sa spor nevyrieši nie je reálnym rozhodnutím odstúpiť od zmluvy, ale skôr oddialením jej plnenia, do usporiadania záležitosti s predchádzajúcou dodávkou jačmeňa a v neposlednom rade s prihliadnutím na tú skutočnosť, že na základe zistení skutkového a právneho stavu súd žalobe v časti o zaplatenie 15 000,-- eur vyhovel a jej úhradou zaviazal žalovaného. Ohrozenie dobrého mena žalobcu touto dodávkou, vo vzťahu k iným žalobcovým odberateľom nebolo preukázané.

Doplniacím rozsudkom súd prvého stupňa zamietol právny nárok žalobcu v sume 49 949,17 eur. Súd prvého stupňa k dôvodu zamietnutia žaloby v tejto časti uviedol, že primerané zadosťučinenie podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka s prihliadnutím na právne postavenie žalobcu a žalovaného a na tú skutočnosť, že nebolo žalobcom preukázané, že by dochádzalo ku konkurenčnému konaniu zo strany žalovaného na relevantnom trhu, na ktoré sa vzťahuje ochrana podľa ust. § 44 Obchodného zákonníka. Žalobca si uplatnil právo z titulu primeraného zadosťučinenia podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka vzhľadom k tomu, že žalovaný úmyselne porušil ust. § 46 Obchodného zákonníka. Podľa odôvodnenia

rozsudku súdu prvého stupňa je finančné vyjadrenie primeraného zadosťučinenia podľa ust. § 53 Obchodného zákonníka na úvahu súdu, vychádza z intenzity a rozsahu nekalosúťažného konania, v danom prípade ku škode žalobcu. Satisfakcia vo forme finančného zadosťučinenia má reparovať predovšetkým nekalosúťažné konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že rozsudok súdu prvého stupňa, č. k. 9 Cbs 71/2003-616 a rovnako aj doplniaci rozsudok súdu prvého stupňa, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 sú nepresvedčivé a náležite neodôvodnené.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 O. s. p., dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nielen nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym spôsobom.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, „že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Rozhodnutie súdu predpokladá jeho odôvodnenie, ktoré musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t. j. musí byť preskúmateľné.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne odôvodnil tvrdenie, podľa ktorého žalobca a žalovaný neboli v priamom kontakte ako sťažovatelia. Záver súdu o tom, že žalobca aj žalovaný ako sprostredkovatelia dodávky sladovníckeho jačmeňa, kde žalovaný sa v kúpnej zmluve zaviazal dodať sladovnícky jačmeň podľa STN 46 11005, pričom žalovaný jačmeň sám nevyprodukoval (nedopestoval), žalobca sa zaviazal za dodávku zaplatiť dohodnutú sumu a žalobca jačmeň ďalej

nespracovával, ale expedoval svojmu odberateľovi, nie je dostačujúci na vyslovenie záveru o neexistencii ich vzťahu ako sťažiteľov.

Pokiaľ ide o záver súdu prvého stupňa ohľadne priznanej sumy 15 000,-- eur ako primeraného zadosťučinenia, Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že odôvodnenie v tejto časti bolo len mechanicky prevzaté z rozhodnutia č. k. 9 Cbs 71/2013-511, avšak s priznaním inej sumy. V doplnujúcom rozsudku súd prvého stupňa zamietol žalobu v časti o zaplatenie 43 949,17 Eur. Najvyšší súd Slovenskej republiky k tejto veci dodáva, že aj keď zákon nevymedzuje konkrétne pravidlá pre určenie primeranosti zadosťučinenia, neznamená to, že súd môže určiť jeho výšku bez toho, aby uviedol, z akých skutočností vychádzal a akými úvahami sa spravoval.

Vzhľadom na to, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné a nepresvedčivé, nemá náležitosti podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v znení doplnacieho rozsudku a v súlade s ust. § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal napadnuté opravné uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. augusta 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-701 podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil, že Krajský súd v Bratislave uložil rozsudkom zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616, v znení doplnacieho rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. apríla 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-624 žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému 146,41 eur na náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu žalovaného, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil na základe ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

V opravnom uznesení zo dňa 9. augusta 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-701 Krajský súd v Bratislave opravil druhú vetu rozsudku zo dňa 14. marca 2012, č. k. 9 Cbs 71/2003-616 tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť 82,98 eur na náhradu súdneho poplatku a na náhradu trov právneho zastúpenia žalovaného vo výške 1 463,07 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uznesenia Krajský súd v Bratislave, po rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5 Obo 42/2012 a 5 Obo 43/2012 zo dňa 31. júla 2012), ktorým bol spis vrátený za účelom opravy rozhodnutia, uviedol Krajský súd v Bratislave len toľko, že v rozsudku zo dňa 14. marca 2012 bola uvedená nepresná suma náhrady trov konania žalovaného, v zmysle odôvodnenia rozsudku o priznaní náhrady trov konania, čo nebolo členené na trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania.

Žalobca v odvolaní namietal, že rozhodnutie o trovách je založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. z., že vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že súd prvého stupňa síce o trovách opätovne v opravnom uznesení rozhodol, avšak z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru vyjadrenému vo výrokovej časti rozhodnutia. Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa v novom konaní rozhodnúť aj o trovách konania s uvedením právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil opravné uznesenie súdu prvého stupňa, č. k. 9 Cbs 71/2003-71, v časti trov konania a v súlade s ust. § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.